ἥλιου, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες πετοῦσαν ἀπὸ λουλοῦδι σὲ λουλοῦδι, βιβινίζοντας μεγάλες μυῖγες μὲ χρυσᾶ φτερά...

Ὁ ἀββᾶς, κρατῶντας ἕνα πελώριο τσεκοῦρι στὰ χέρια του, πάλευε, σῶμα μὲ σῶμα, μὲ τοὺς τεράστιους κορμοὺς τῶν βελανιδιῶν.

Καλὰ στερεωμένος στὸ πόδια του, λυγερὸς καὶ δυνατός, σήκωνε τὸ τσεκοῦρι του, ποὺ διέγραφε μιὰ καμπύλη στὸν ἀέρα καὶ σωριαζόταν βαρὺ στὸ ξύλο, ποὺ ἔτριζε κάτω ἀπ' τὸ φοβερὸ σιδερένιο χτύπημα.

Ὅλο τὸ πρωὶ ἄκουγαν γύρω στὸ χωριὸ τὰ χτυπήματα τοῦ τσεκουριοῦ του καὶ τὰ τριξίματα τοῦ ξύλου ποὺ ξεπετιόταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρισμένο σὲ κομμάτια.

Οἱ χωρικοὶ περνοῦσαν μὲ τὴν εἰρωνεία ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπα τους.

Τί ἀστεῖος ἀλήθεια ποὺ ἦταν αὐτὸς ὁ ἀββᾶς!

Ξέσκιζε μόνος του τὰ ξύλα γιὰ νὰ κάνη οἰκονομία.

Ὅταν ἡ δασκάλα γυρίζοντας ἀπ' σχολεῖο της, τὸν εἶδε μέσ' ἀπ' τὰ κάγκελα τοῦ κήπου τοῦ πρεσβυτερίου, μὲ τὰ ροῦχα του ἀκατάστατα, μὲ τὸ παρουσιαστικό του σὰν παλαιστοῦ, ἔνοιωσε ἕνα ρίγος νὰ τῆς περνάη τὴ ράχη κάτω ἀπ' τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν.

Μὰ αὐτὸς κατάκοπος καθὼς ἦταν, καμπουριασμένος, ἔχοντας νικήσει τὸ κτῆνος μέσα του, τὴν κύτταξε αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς ν' ἀνατριχιάση...

Ἦταν σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό του... γιὰ μιὰ μέρα τουλάχιστον...

* * *

Ἐντωμεταξὺ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἀπαντοῦσε!

Καὶ κάθε μέρα, τὸ μαρτύριο ποῦ παππᾶ μεγάλωνε.

Κουράζοντας τὸ κορμί του, τὸ εἶχε κάνη ἀκόμα πιὸ ρωμαλέο.

Τὸ κάμα τοῦ Ἰουλίου τοῦ φλόγιζε τὸ αἷμα ποὺ ἔβραζε μέσα στὶς φλέβες του.

Τώρα δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιατὶ ἐκείνη βρισκόταν μπροστά του.

Ἂν πήγαινε νὰ διαβάση τὸ προσευχητάρι του μέσα στὸ δάσος, ἐκείνη τοῦ παρουσιαζόταν ἄξαφνα.

Ἂν κλεινόταν μέσα στὸ ἱερό, ἐκείνη πήγαινε νὰ τὸν συμβουλευθῆ γιὰ κάποια τύψη τῆς συνειδήσεως της.

Ἂν πήγαινε στὸν πόλι, θυμόταν τότε κ' ἐκείνη πὼς εἶχε νὰ κάνη κάποιο βιαστικὸ ψώνιο.

Ξαναγύρισαν κατόπιν μαζύ, πλαΐ πλαΐ, γόνατο μὲ γόνατο, μὲ τὸ λεωφορεῖο.

Οἱ χωρικοὶ ὁρκιζόντουσαν στὸ θεὸ πὼς αὐτὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται σκάνδαλο, πὼς ρεζιλευόντουσαν ὑπερβολικὰ καὶ πὼς, μιὰ ποὺ ἔκρυβαν στὴν πόλι τοὺς ἔρωτές τους, μποροῦσαν, γιὰ νὰ κρατήσουν τὰ προσχήματα, νὰ μὴν ξαναγύριζαν μαζὺ στὸ χωριό.

Καθένας,ἄλλωστε, ἤτανε πειὰ βέβαιος γιὰ τὸν ἐρωτικὸ δεσμό τους.

Ὁ μπάρμπα Γκοντάρ, ἕνας παμπόνηρος χωριάτης, βεβαίωνε πὼς εἶχε δεῖ μιὰ νύχτα τὸν ἀββᾶ νὰ τριγυρίζη, κατὰ τὶς δύο μετὰ μεσάνυχτα, κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τῆς δασκάλας.

Σίγουρα, δὲν εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ κυττάξη τὸ φεγγάρι! Ἐξ ἄλλου δὲν ὑπῆρχε φεγγάρι, ἐκείνη τὴ νύχτα.

Μὰ ὁ Δήμαρχος τοῦ κάκου ἔβαλε τὶς ἄλλες νύχτες νὰ παραφυλάξουν τὸν ἐφημέριο.

Ὁ μπάρμπα Γκοντὰρ εἶχε γελαστεῖ χωρὶς ἄλλο... Θὰ εἶχε δῆ τὸν ψηλὸ Νικόλα ποὺ κι' αὐτὸς ἦταν ξετρελλαμένος μὲ τὴ δασκάλα καὶ τὸν εἶχε πάρει γιὰ τὸν ἐφημέριο.

Μὰ ὁ γέρο Γκοντὰρ διαμαρτυρόταν. Ἤξερε αὐτὸς τί ἔλεγε; Διάβολε! Δὲν εἶχε τρελλαθεῖ!... Πῶς μποροῦσε νἆχε πάρει τὸν ψηλὸ Νικόλα γιὰ τὸν ἀββᾶ, ἔστω καὶ μιὰ νύχτα χωρὶς φεγγάρι.

Θὰ τοὺς ἔπιανε ὅμως αὐτὸς τοὺς ἐρωτευμένους γιὰ νὰ μὴν τὸν νομίζη ὁ κόσμος γιὰ τρελλό... ἐπ' αὐτοφώρω.

Καὶ γι' αὐτό, πεισματωμένος, ἀποφάσισε ν' ἀγρυπνήση, ἐκείνη τὴ νύχτα...

* * *

Ἀ! αὐτὴ ἡ Ἄρτεμις, ἡ ὁλόγυμνη, μὲ τὸ πρόσωπο τῆς δασκάλας!...

Τοῦ παρουσιαζότανε πάντοτε τοῦ ἐρωτευμένου ἐφημερίου...

Ὁ φτωχὸς ἀγρυπνοῦσε τώρα ντυμένος μέσα στὴ σκοτεινὴ κάμαρή του, κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο ἐσταυρωμένο ποὺ μι' ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ τὸν χρωμάτιζε μὲ μιὰ γαλαζωπὴ λάμψη τρεμουλιαστή...

Στεκόταν πλαΐ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Ἀπ' ἔξω, ὁ θερμὸς ἀέρας,ὁ γεμᾶτος εὐωδιὲς τῆς ἐξοχῆς καὶ φρεσκοκομμένου χόρτου, ἔμπαινε μέσα—κι' ἕνα τρυγόνι τρυπωμένο στὴ χλόη, ἑνὸς κάφου, τραγουδοῦσε χωρὶς διακοπή, μέσα στὴν ἀπέραντη σιωπή.

Μακρυά, πέρα ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφτανε τὸ μάτι, οἱ κάμποι φαινόντουσαν φωτισμένοι, ὅπως τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ.

Μπερδεμένοι ἴσκιοι σχηματίζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μιὰ μαύρη βούλα.

Τὰ πεῦκα καὶ τὰ κυπαρίσσια τοῦ νεκροταφείου κοσκίνιζαν τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ γλυστροῦσε μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά τους κι' ἔριχνε ἀπάνω στὰ βότσαλα τῶν δεντροστοιχιῶν σημάδια φωτεινά, λαμπερά, σὰν χαλίκια κάτ' ἀπ' τὸν ἥλιο ἢ σὰν ἀσημένια νομίσματα, πεταγμένα μὲ τὴ χοῦφτα.

Δυὸ φορὲς ὁ ἀββᾶς σηκώθηκε καὶ πῆρε τὸ καπέλλο του.Μὰ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν σάλεψε.

Καθισμένος, συλλογιζόταν.

Καὶ ἡ Ἄρτεμις περνοῦσε καὶ ξαναπερνοῦσε πάντα μπροστὰ στὰ μάτια του, ἀξιολάτρευτη, περήφανη, λυγερὴ κι' ὡραία συγχρόνως, λυγίζοντας τὸ κορμί της μὲ τὶς ὥμορφες γραμμές:

Μεσάνυχτα σήμαναν καὶ ἡ στριγγὴ φωνὴ τῆς καμπάνας ἀντήχησε.

Τὸ τριζόνι σώπασε.

Ἕνα μεγάλο σύννεφο πέρασε μπρὸς ἀπ' τὸ φεγγάρι κι' ἔξαφνα τὸ σκοτάδι, ἁπλώθηκε.

Ὁ ἀββᾶς σηκώθηκε γιὰ τρίτη φορὰ καὶ βγῆκε ἔξω.

Ἄρχισε νὰ περπατάη νευρικά.

Ὁ ἱδρώτας μούσκευε τοὺς κροτάφους του.

Τὰ δάχτυλά του ἔτρεμαν.

Στεκόταν πλαΐ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο

Τὰ μάτια του ἔλαμπαν μέσ' στὸ σκοτάδι.

Αὐτὴ τὴ φορά, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του. Διευθύνθηκε πρὸς τὴν κατοικία τῆς δασκάλας.

Σὰν ἔφτασε μπρὸς στὴν πόρτα της χτύπησε.

Χωρὶς ἄλλο, ξαγρυπνοῦσε κι' ἐκείνη, γιατὶ ἄκουσε ἀμέσως βήματα πίσω, ἀπ' τὴν πόρτα.

Θάλεγε κανεὶς πῶς τὸν περίμενε.

Νσί, τὸν περίμενε.

Σίγουρη πῶς ἦταν αὐτός, τοῦ ἄνοιξε...

Ἡ δασκάλα παρουσιάστηκε, ὑπέροχη, — τὸ φεγγάρι εἶχε προβάλλει πάλι,—ὡραία ὅπως τὴνεἶχε ὀνειρευτεῖ, ὅπως ἡ Κυνηγήτρα Ἄρτεμις, πιὸ ἐπιθυμητὴ ἀκόμα, γιατὶ δὲν ἦταν γυμνή. Ἦταν μονάχα σκεπασμένη μ' ἕνα ἐλαφρὸ ροῦχο, ποὺ ἄφηνε νὰ ξεχωρίζουν ἡ γραμμές της.

Θαμπωμένος, μαγνητισμένος προχώρησε, ἐνῶ ἐκείνη τοῦ φώναξε, μὲ χείλη ὑγρά, λαχανισμένη: «Ἔλα!»

Μὰ σκόνταψε στὴν σκάλα κ' ἔπεσε...

Χτύπησε τὸ κεφάλι του στὸ μαρμαρένιο σκαλοπάτι καὶ τὸ μέτωπό του ἄνοιξε....

. . . . . .

Ὀχτὼ μέρες κατόπιν ὁ ἀββᾶς ἔφευγε ἀπ' τὸ χωριό, γιατὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὸν εἶχε μεταθέση σ' ἕνα ἄλλο χωριό.

Ἡ δασκάλα ποὺ παντρεύτηκε ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ τὸν ψηλὸ Νικόλα, φυλάει, σὰν λείψανο, μέσ' στὸ συρτάρι της ἕνα μαντῆλι βαμμένοστὸ αἷμα...

Μ' αὐτὸ τὸ μαντῆλι εἶχε σκουπίση ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὴν πληγὴ τοῦ ἐφημερίου.

ΑΝΡΙ ΝΤΕΜΕΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΒΕΝΤΕΤΤΑ... ΜΑΓΕΙΡΟΣ!

Ἡ γοητευτικὴ ἠθοποιὸς Γκρὰς Μπράντλεϋ, ἄρχισε νὰ δίνη τελευταίως συμβουλὲς... μαγειρικῆς! Αὐτὸ τό... καταπληκτικὸ νέο μᾶς ἀναγγέλουν ἡ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες.

Πράγματι ἡ τόσο σοβαρὴ «βεντέττα» σ' ἕνα κινηματογραφικὸ περιοδικὸ γράφει δωρεὰν,κάθε ἑβδομάδα, δυὸ μαγειρικὲς συνταγὲς δικῆς της ἐμπνεύσεως, ἡ ὁποῖες μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε περίφημες.

Ἔχουν ἄδικο λοιπὸν νὰ κατηγοροῦν τὶς «γόησσες» τῆς ὀθόνης. Καθὼς βλέπετε εἶνε κι' αὐτὲς νοικοκυρές, εἶνε πρώτης τάξεως Τσελεμεντέδες...ὅταν δὲν τὶς πιάνει ἡ τρέλλα τους!